

býti provedeny, což by jedině mohlo se státi listinami připojenými k přiznání.

Nss o stížnosti uvážil toto:

Dávkový řád z r. 1920 ustanovuje v § 16, odst. 2, že okolnosti, na základě kterých se činí při vyměřování dávky nárok na výhody (přípočty a pod.) jest v přiznání uvéstí a hodnověrně prokázati, jinak k nim při vyměřování dávky nebude přihlíženo. § 8 d. řádu stanoví, že k nabývací ceně (hodnotě) jest za účelem vyšetření přírůstku hodnoty připočísti veškeré prokazatelné náklady, které zcizitel nebo jeho právní předchůdce učinili k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti.

Zákon nevyslovuje nikde, jakým průvodním prostředkem náklady ony mají býti prokázány, z čehož plyne, že také určité druhy průvodních prostředků nevylučuje a že proto nutno jest pro prokázání nákladů připustiti veškeré průvodní prostředky, v řízení správním přípustné a podle své povahy k provedení nabízeného důkazu způsobilé.

K důkazům takovým náleží i důkaz svědky.

Ze znění § 16, odst. 2 dávk. řádu opak dovozovati nelze, neboť smysl jeho v souvislosti s § 8 jest jen ten, že průkaz má býti již v přiznání nabídnut, což se v daném případě stalo.

Nař. rozhodnutí jest v rozporu se zákonem, pročež je bylo zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 3360.

Pozemková reforma: * Došla-li ke stpú-u nebo příslušnému soudu žádost, uplatňující nárok podle § 11 zák. záb. teprve po tom, když návrh na doručení výpovědi z hospodaření byl již u soudu podán, nelze výpověď shledati nezákonnou.

(Nález ze dne 13. března 1924 č. 4194).

Prejudikatura: Boh. 1944 adm.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádostí z 9. března 1923 vypověděl žal. úřad st-le Vojtěcha Z. a jeho manželku z hospodaření na nemovitostech zapsaných v různých knihovních vložkách kat. obcí B., H., Š., Č. a B., jak vložky ty v žádosti byly uvedeny, na dobu šesti měsíců od doručení této výpovědi. Žádost ta došla k soudu dne 12. dubna 1923.

Proti této výpovědi, doručené st-li 25. dubna 1923, směřuje stížnost . . . , kterou nss neshledal důvodnou.

Nss stojí na stanovisku zaujatém v četných dřívějších nálezech (dle § 44 j. ř. poukazuje se na nál. Boh. 1944 adm.), že uplatnil-li vlastník zabr. půdy svůj nárok dle § 11 záb. zák., nesmí stpú tento jeho nárok při svých dalších úkonech ignorovati, nýbrž musí napřed o tomto nároku rozhodnouti; neučiní-li tak a vztáhne-li úkon ten — za který ovšem i výpověď z hospodaření považovati sluší — i na půdu, ohledně níž vlastník svůj nárok dle § 11 záb. zák. uplatnil, není postup takový ve shodě se zákonem.

V daném případě neshledal nss, že by st-l před výpovědí z hospodaření byl svůj nárok dle § 11 záb. zák. skutečně uplatnil. Stížnost tvrdí,

že se tak stalo žádostí podanou dne 16. dubna 1923 u okr. soudu v K. Výpověď však byla dána před tímto dnem. Vychází ze spisů, že návrh žal. úřadu, obsahující naříkanou výpověď, podán byl u soudu v K. již 12. dubna 1923, tedy dříve, než st-l svůj nárok dle § 11 zák. zák. uplatnil. Sluší za den, kdy výpověď z hospodaření byla žal. úřadem dána, považovati den, kdy návrh výpověď obsahující byl u příslušného soudu podán, a nikoli den, kdy soud straně vyřízení tohoto návrhu doručil. Neboť st-pů je povinen dáti výpověď doručiti příslušným soudem (§ 18 náhr. zák.) a nepřísluší mu tedy chledně doručení toho žádná ingerence. Žal. úřad učinil své opatření ohledně výpovědi tím, že příslušný návrh, obsahující výpověď, u příslušného soudu podal. V daném případě stalo se tak 12. dubna 1923. Jestliže st-l teprve po tomto dni svůj nárok dle § 11 zák. zák. uplatnil a to stížnost, tvrdící, že se tak stalo 16. dubna 1923, doznává, pak nemůže právem býti vytýkáno, že postup žal. úřadu byl nezákonným, když uplatnění nároku dle § 11 zák. zák. nestalo se před výpovědí, nýbrž teprve po ní. Ohledně § 3 a) zák. zák. st-l ani netvrdí, že by byl kdy uplatnil, že mezi nemovitostmi jeho jsou objekty dle tohoto ustanovení ze záboru vyloučené.

Bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 3361.

Pozemková reforma. — Policejní právo trestní (Slovensko): * V nař. č. 61/1920 stanovená pokuta 50.000 Kč rovná se trestu uzavření na jeden měsíc; jest proto nezákonným, když vyměřeno bylo uzavření na dobu delší náhradou za nedobytnou pokutu.

(Nález ze dne 14. března 1924 č. 4097).

V ě c: Desider N. a společníci v L. proti županu župy novohradské o trestní nález pro nesplnění soupisové povinnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost, pokud za pokutu 4000 Kč stanoven byl náhradní trest uzavření v trvání 75 dní; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: K oznámení st-pů-u z 9. prosince 1921, že st-lé Desider N., Bela N. a vdova F. E. předložili soupis zabraného majetku pozemkového pozdě, ne úplně a nesprávně, zavedl služný okresu lučeneckého jako policejní trestní soudce proti st-lům trestní řízení.

Rozsudkem z 24. března 1922 sprostil úřad I. instance st-le z obžaloby z důvodu, že veškerý majetek st-lů v rozloze 778 kat. j. je mezi ně na 3 díly rozdělen a proto obvinění nebyli povinni majetek přihlásiti.

K odvolání st-pů-u změnil žal. úřad nař. rozhodnutím rozsudek I. instance, uznal st-le vinnými přestupkem § 5 vl. nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. a odsoudil je podle § 9 cit. nař. k trestu pokuty 4000 K, kterou je povinen jeden každý pod exekucí zaplatiti; v případě nedobytnosti přeměněna pokuta jednomu každému osobně na 75 denní uzavření. — — —

O stížnosti do rozsudku toho podané uvážil nss takto:

Důvodnou jest námitka, že žal. úřad, měně trest pokuty pro případ nedobytnosti v trest uzavření, stanovil tento ve výši 75 dní. Neboť ne-